

רע"פ 4895/18 - משה דוד ציוקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4895/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: משה דוד ציוקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 12772-01-18 שניתן ביום 30.4.2018 על ידי כב' הנשיא אהרן פרקש וכב' השופטים עודד שחם ואברהם רובין

בשם המבקש: עו"ד אשר אוחיון

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' הנשיא א' פרקש והשופטים ע' שחם וא' רובין) בע"פ 12772-01-18, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת-הדין ועל גזר-הדין שניתנו בבית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) בת"פ 29457-07-16.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום שמייחס לו ביצוע עבירות של עסקה אחרת והספקת סמים מסוכנים (לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה) בצירוף סעיף 19א לפקודה) והחזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית (לפי סעיף 7 לפקודה). בתמצית, בסמוך לתחילת שנת 2016 החליטו המבקש ואחר (להלן וביחד: הנאשמים) לקנות קוקאין לצרכי רווח. האחר רכש במועדים שונים יותר מ-30.02 גרם קוקאין תמורת סכום מצטבר של 32,000 ש"ח (להלן: העסקה). לאחר שהאחר חזר עם הקוקאין לביתו, הוא הודיע למבקש על העסקה והנאשמים סיכמו שהאחר יביא למבקש את הקוקאין. ביום 2.7.2016, לאחר שהשתמש בחלק מהקוקאין, נטל האחר 30.02 גרם קוקאין (להלן: הסמים) ושם אותם בתא המטען של רכבו. בדרכו לירושלים על מנת להעביר את הסמים למבקש, נעצר האחר על-ידי המשטרה (להלן: האישום הראשון). במהלך חיפוש בביתו של המבקש ביום 5.7.2016 נמצאו, בין היתר, 50.96 גרם חשיש; פילטרים של סיגריות; ארבע שקיות בהן קנבוס בכמות מצטברת של 39.51 גרם; ו-1.5 מ"ל קנבוס בבקבוקון (להלן: האישום השני).
2. המבקש טען כי לא התקיימו התנאים לביצוע בצוותא של "עסקה אחרת בסם", וכי החומרים שנמצאו בחיפוש בדירתו נועדו לצריכתו העצמית בלבד. עוד טען המבקש כי השיחות שנקלטו בהאזנת סתר בין הנאשמים (להלן: השיחות), אשר מהוות הראיה העיקרית לקשר של המבקש לרכישת הסמים, ניתנות לפירושים שונים ואין מפלילות ברמה הנדרשת. המבקש הפנה בעניין זה לאמירות של מותבים אחרים בהליכי המעצר שתמכו בטענה זו.
- הנאשמים הורשעו בעבירות שיוחסו להם. ביחס לאישום הראשון, נקבע כי ממכלול הראיות – שכוללות גם אמרות חוץ של הנאשמים והסמים שנתפסו במכוניתו של האחר – עולה כי השיחות עוסקות ברכישה משותפת של כ-30 גרם קוקאין. מסקנה זו נתמכה, בין היתר, בתפיסת מזומנים בסך של 30,000 ש"ח אצל המבקש מבלי שניתן לכך הסבר סביר. ביחס לאמירות מותבים אחרים באשר לפרשנות השיחות בהליכי המעצר נקבע כי להליך המעצר ולהליך העיקרי תכליות שונות, וקביעה באחת אינה משליכה על השניה. ביחס לאישום השני, נקבע כי ממכלול הראיות עולה בבירור כי המבקש עוסק בהפצת סמים וכי לא הפריך את החזקה הקבועה בדיון.
3. לאחר הרשעתו, נשלח המבקש לקבלת תסקיר מבחן. התסקיר המליץ על בחינת מסלול שיקומי ועל דחייה לצורך תקופת ניסיון טיפולי. בית המשפט דחה את ההמלצה וגזר את עונשו של המבקש ל-20 חודשי מאסר ומאסר על תנאי, תוך חריגה מסוימת לקולא ממתחם העונש לאור נכונות המבקש להשתתף בהליך שיקומי ונוכח היעדר מעורבות קודמת בפלילים.
4. המבקש ערער הן על הכרעת-הדין והן על גזר-הדין לבית המשפט המחוזי תוך חזרה על טענותיו שנדונו ונדחו על-ידי בית משפט השלום.
5. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על שני חלקיו. לעניין הכרעת-הדין נאמר, בין היתר, כי העובדה שמותבים שונים בהליכי המעצר התבטאו כי יתכן שיש הסבר שונה לשיחות אין בה כדי להועיל למבקש, וכי מתמלול השיחות עולה בבירור מעורבותו בתוכנית המשותפת, וכי האחר רכש את הסמים כחלק מאותה תוכנית. לעניין העונש, נקבע כי אין חובה להורות על הגשת תסקיר משלים או לאמץ את עמדת שירות המבחן, ומשבית משפט השלום לא מצא לנכון בגישה השיקומית עליה המליץ שירות המבחן, בדיון דחה את ההמלצה. כן צוין כי בית משפט השלום חרג ממתחם הענישה לקולא, בשים לב למצבו הרפואי של המבקש, היעדר עבר פלילי ולכך שמשפחתו תלויה בו. משכך, בית

המשפט המחוזי לא מצא טעות שהצדיקה את התערבותו, והערעור נדחה.

מכאן הבקשה שלפניי.

בקשת רשות הערעור

6. המבקש טוען כי בקשתו מעלה שלוש סוגיות עקרוניות שמצדיקות מתן רשות ערעור: ראשית, המשמעות המשפטית של קביעות מותבים שונים בסוגיה המצויה בלב המחלוקת, ובענייננו – פרשנות השיחות על-ידי מותבים שונים. לטענתו, לא ניתן להתעלם מדברי המותבים בהליכי המעצר, משיש בהם כדי לעורר ספק סביר באשמה. שנית, שאלת הרשעת המבקש באישום הראשון כמבצע בצוותא, למרות שלא ביצע בעצמו את העבירה. לעניין זה, טוען המבקש כי הערכאות דלמטה לא ניתחו את המרכיבים העובדתיים והמשפטיים הנדרשים לצורך הרשעתו כמבצע בצוותא, ולכל היותר ניתן לטעון שביצע עבירה של קשירת קשר לרכישת סם. שלישית, המבקש עותר לקביעת עקרונות לפיהם בכל משפט שבו עולה בבירור חשיבות לקבלת תסקיר בטרם גזירת דינו של נאשם, בית המשפט יהיה מחויב להורות על כך. לבסוף נטען כי עונשו של המבקש חמור מידי משבית משפט השלום לא התחשב מספיק בנסיבותיו האישיות בגזירת עונשו.

דין והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף ללא קבלת תגובת המשיבה.

הלכה היא שרשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). על אף ניסיונו של המבקש לעטות על בקשתו אצטלה עקרונית, איני סבור כי טענותיו מקימות עילה למתן רשות ערעור, או כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

8. טענות המבקש ביחס למשמעות שיש ליתן לאמירות המותבים בהליכי המעצר ולעצם הרשעתו כמבצע בצוותא עוסקות בסופו של יום בענייני הפרטני, וקיבלו התייחסות בפסק-הדין של בית המשפט המחוזי. בין היתר, צוין כי בית משפט השלום סקר לעומק את השיחות שהתנהלו וקבע כי מהשיחות בכללותן, בצירוף ראיות אחרות כגון אמרות החוץ של הנאשמים והסמים שנתפסו, עולה בבירור כי הנאשמים עוסקים בקנייה ובהפצת קוקאין. הקשרן המפליל של השיחות נקבע בהסתמך על מכלול הראיות שהובאו בפני בית המשפט שדן בהליך העיקרי, ופסק כי אשמת המבקש הוכחה מעבר לספק סביר. כדברי הערכאות קמא, אין בפרשנות שניתנה לשיחות בהליכי המעצר כדי להועיל למבקש, לאור ההבדל המהותי בין הליך המעצר להליך העיקרי ואופן בחינת הראיות בגדרם (ראו, למשל, בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)). עם זאת אני רואה להעיר כי מי שאמור ליתן הסבר ופרשנות לשיחות המסבכות הוא המבקש. משנמנע המבקש מכך הן במהלך חקירתו והן בבית המשפט, ומשלא העיד בעניינו של

אישום זה, אינו יכול להישמע בטענה כי מותבים אחרים פירשו אותן בשונה מבית המשפט הדין בעניינו שפירשן לחובתו. כאמור, רק לערכאה הדיונית השומעת את העדים, בפניה נפרשת מלוא היריעה הראייתית, סמכות להסיק את המסקנות לפי התרשמותה מהמכלול. אשר לשאלת סיווגו של המבקש כמבצע בצוותא, בית המשפט המחוזי עמד על כך שמהשיחות עולה התכנון המשותף לרכישת הסם וכי האחר רכש את הסם כחלק מהתוכנית המשותפת. בית משפט זה עמד לא פעם על חלקו של המבצע בצוותא בפעילות העבריינית ונקבע כי ביצוע פיזי של יסוד מיסודות העבירה אינו תנאי הכרחי להגדרתו של אדם כמבצע בצוותא (ע"פ 1301/06 עזבון המנוח אלזם נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(2) 177, 210 (2009); ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 48 (31.12.2008); למבצע בצוותא בעבירות סמים, ראו ע"פ 946/04 מדינת ישראל נ' עובד, פ"ד נח(6) 951 (2004)). על כן, גם טענות המבקש בעניין זה דינן להידחות.

באשר לטענת המבקש לקבוע עקרונות באשר למצבים בהם "יהא בית המשפט מחויב, עקרונית, להורות על עריכת תסקיר קצין מבחן לעונש". לא מצאתי ממש בטענה זו. כידוע, במקרים בהם אין חובה לקבל תסקיר טרם גזירת הדין (סעיף 38 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; רע"פ 4628/17 אלטלאקה נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 והאסמכתאות שם (8.4.2018)), הדבר נתון לשיקול דעת בית המשפט. בעניין זה יש לזכור כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את האמור בתסקיר שירות המבחן, חרף המשקל שיש ליתן להמלצותיו (ראו, למשל, רע"פ 7389/13 טייטלבוים נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (17.12.2013); רע"פ 8399/15 קדוש נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (19.5.2016)) והדברים נכונים אף ביחס להמלצה לדחות את הדיון לצורך הגשת תסקיר משלים. בענייננו, הוגש תסקיר שירות המבחן, ובית משפט השלום נתן את דעתו להמלצה לדחות את הדיון לצורך בחינת מסלול טיפולי-שיקומי, אך לא מצא לאמצה. איני סבור כי החלטה זו מגלה עילה להתערבות.

9. על כן, אין הצדקה להתערבות בפסק-הדין של בית המשפט המחוזי, והבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 28.5.2018, על המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 6.8.2018 עד השעה 10:00, בימ"ר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבידו תעודת זהות או דרכון, ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשע"ח (11.7.2018).

ש ו פ ט